

Írta: Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Várakozni a Damaszkuszba vezető úton

[A]zok, akik szorgalmasan igyekeznek Krisztusról tanulni, végül megismerik Őt.

A világtörténelem egyik leginkább figyelemre méltó eseménye a Damaszkuszba vezető úton történt. Jól ismerjük Saulnak, annak a fiatalembernek a történetét, aki „pusztítá az [egyházat], házról-házra járva, és [a szenteket]... tömlöczbe veti vala”¹. Saul annyira ellenséges volt, hogy a korai egyház nagyon sok tagja elmenekült Jeruzsálemből, hogy elkerülje a haragját.

Saul azonban a nyomukba eredt. De ahogy „közelgete Damaskushoz... nagy hirtelenséggel fény sugárzá őt körül a mennyből:

És ő leesvén a földre, halla szöveget, mely ezt mondja vala néki: Saul, Saul, mit kergetsz engem?”²

Ez az átalakító pillanat örökre megváltoztatta Sault. Valójában az egész világot megváltoztatta.

Tudjuk, hogy történnek ehhez hasonló megnyilvánulások. Sőt, bizonysgot teszünk arról, hogy hasonló mennyei eseményben volt

része 1820-ban egy fiúnak, akit Joseph Smithnek hívtak. Tiszta és határozott bizonysgunk van arról, hogy a mennyek újra nyitva állnak, és Isten szól az Ő prófétáihoz és apostolaihoz. Isten hallja és megválaszolja gyermekei imáit.

Ennek ellenére van olyan ember, aki úgy érzi, hogy addig nem tud hinni, amíg nem részesül Sauléhoz vagy Joseph Smithéhez hasonló élményben. Ott állnak a keresztelővíznél, de nem lépnek bele. A bizonysg küszöbénél várakoznak, de nem tudják magukat rávenni, hogy elfogadják az igazságot. Ahelyett, hogy a hit apró lépéseivel haladnának a tanítványság ösvényén, egy olyan drámai eseményt akarnak, amely majd hitre készíti őket.

Napjaikat a Damaszkuszba vezető úton való várakozással töltik.

A hit lépésről lépésre jön

Egy kedves nőtestvér egész életében hithű tagja volt az egyháznak. De

magában hordozott egy személyes fájdalmat. Évekkel korábban a lánya rövid betegség után meghalt, és ennek a tragédiának a sebei még mindig kísértették. Állandó kínt okoztak neki azok a kérdések, amelyek az ilyen események során merülnek fel. Nyíltan bevallotta, hogy a bizonysga már nem a régi. Úgy érezte, hogy ha a mennyek nem nyílnak meg előtte, akkor már soha többé nem tud hinni.

Várakozó álláspontja helyrekerült.

Nagyon sokan vannak, akik különféle okok miatt úgy találják, hogy várakoznak a Damaszkuszba vezető úton. Késlekednek teljes mértékben tanítványként elkötelezni magukat. Remélik, hogy megkapják a papságot, de tétováznak annak kiváltságaira érdemes életet élni. Él bennük a vágy, hogy belépjenek a templomba, de halogatják megtenni azt a hitből fakadó végső cselekedetet, amely feljogosítaná őket erre. Állandóan csak várják, hogy átadják nekik a Krisztust, úgy ahogy egy pompás Carl Bloch festményt lehet, hogy egyszer s mindenkorra megszűnjön minden kétségük és félelmük.

Az igazság az, hogy azok, akik szorgalmasan igyekeznek Krisztusról tanulni, végül megismerik Őt. Ők személyesen kapnak majd egy isteni arcképet a Mesterről. Ez a kép azonban leggyakrabban kirakó formájában, darabonként érkezik. Az egyes darabokat külön-külön nem lehet könnyen felismerni. Talán nem világos, hogyan illeszkednek az egészhez. Minden egyes darab segít nekünk abban, hogy kicsit tisztábban lássuk a végső képet. Végül, amikor már elegendő darabot illesztettünk egymáshoz, felismerjük a teljes kép lenyűgöző szépségét. Ezt követően, amikor visszatekintünk az élményünkre, láthatjuk, hogy a Szabadító tényleg eljött, hogy velünk legyen – nem egyszerre, hanem csendesen,

gyengéden, szinte észrevétlenül.

Ilyen élményben lehet részünk, ha hittel haladunk előre, és nem várakozunk túl sokáig a Damaszkuszba vezető úton.

Gondosan figyeljete és hallgassatok!

Bizonyágomat teszem nektek, hogy Mennyei Atyánk szereti az Ő gyermekeit. Szeret minket. Szeret benneteket. Szükség esetén az Úr még az akadályokon is átemel titeket, amennyiben megtört szívvel és bűnbánó lélekkel törekedtek az Ő békességére. Gyakran úgy szól hozzánk, hogy azt csak a szívünkkel tudjuk meghallani. Ahhoz, hogy jobban hallhassuk a hangját, bölcsen tesszük, ha az életünkben előforduló világi hangokat lehalkítjuk. Ha bármilyen ok miatt nem veszünk tudomást a Lélek sugalmazásairól, vagy kirekesztjük azokat, egyre észrevehetetlenebbé válnak számunkra, mígnem egyáltalán nem fogjuk meghallani őket. Tanuljunk meg figyelni a Lélek sugalmazásaira, és buzgón hallgassunk azokra!

Szeretett prófétánk, Thomas S. Monson, jó példát mutat erre. Rengeg történet szól arról, hogyan figyelt oda a Lélek halk suttogására. Jeffrey R. Holland elder elmesélt egy ilyen történetet:

Egyszer, amikor Monson elnök egy megbízást teljesített Louisianában, az egyik cövekelnök megkérdezte tőle, hogy lenne-e ideje meglátogatni egy 10 éves kislányt, Christalt, aki rákos betegsége utolsó stádiumában van. Christal családja régóta imádkozott azért, hogy Monson elnök meg tudja látogatni őket. A család azonban nagyon messze lakott, és Monson elnök napirendje annyira zsúfolt volt, hogy nem maradt idő a látogatásra. Ehelyett Monson elnök inkább megkérte azokat, akik imát mondtak a cövek-konferencián, hogy foglalják Christalt

is az imáikba. Az Úr és a lány családja biztosan meg fogja érteni.

A konferencia szombati ülésén, amikor Monson elnök felállt, hogy elmondja a beszédét, a Lélek azt súgta neki: „Engedjétek hozzám jóni a gyermekeket és ne tiltsátok el őket; mert ilyeneké az Istennek országa.”³

„A jegyzetei elhomályosultak. Megpróbálta az előre megírtak szerint folytatni a gyűlést, de folyton bevillant neki a [kislány] neve és arca.”⁴

Hallgatott a Lélekre, és átírta a napirendjét. Másnap kora reggel Monson elnök elhagyta a kilencvenkilencet és hosszú mérföldeket utazott, hogy annak az egynek az ágya mellett lehessen.

Ott aztán „letekintett a gyermekre, aki túl beteg volt ahhoz, hogy felkeljen, és túl gyenge ahhoz, hogy beszéljen. A betegsége miatt a kislány már nem látott. Mivel Monson elnököt mélyen megérintette ez a jelenet és az Úr lelke..., megfogta a gyermek törekeny kezét. »Christal – suttogta – itt vagyok.«

A kislány összeszedte minden erejét, és halkán így szólt: »Monson testvér, tudtam, hogy eljössz!«⁵

Drága testvéreim, igyekezzünk azok közé tartozni, akikben az Úr bízhat, hogy meghallják a suttogásait, és úgy válaszolnak, ahogy Saul tette az ő Damaszkuszba vezető útján: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?”⁶

Szolgáljatek!

Van egy másik oka is annak, hogy néha nem ismerjük fel az Úr hangját az életünkben. Ez azért van, mert a Lélek kinyilatkoztatásai esetleg nem közvetlenül úgy érkeznek hozzánk, mint az imáinkra adott válaszok.

Mennyei Atyánk elvárja tőlünk, hogy először tanulmányozzuk a helyzetet, majd imádkozunk útmutatásért, amikor válaszokat keresünk a kérdéseinkre vagy a személyes életünkben felmerülő aggályokra. Mennyei Atyánk biztosított bennünket arról, hogy Ő hallja az imáinkat, és válaszol rájuk. A válasz egy bizalmas barát vagy családtag hangján és bölcsességén, a szentírásokból vagy a próféták szavain keresztül is érkezhethet.

Saját tapasztalatból tudom, hogy a legerőteljesebb sugalmazások némelyikét nem csupán a saját hasznunkra kapjuk, hanem azért, hogy az mások javára is váljon. Ha csupán magunkra gondolunk, elmulaszthatjuk életünk legerőteljesebb lelki élményeit és mélyre ható kinyilatkoztatásait.

Spencer W. Kimball elnök erre tanított bennünket, amikor ezt mondta: „Isten valóban odafigyel és vigyáz ránk. De általában egy másik emberen keresztül elégíti ki a szükségleteinket. Következésképpen létfontosságú, hogy szolgáljuk egymást.”⁷ Kedves testvérek, szövetségben fogadott kötelességünk, hogy érzékenyek legyünk

mások szükségleteire, és úgy szolgálunk, ahogy a Szabadító szolgált, hogy karunkat kinyújtva megáldjuk és felemeljük a körülöttünk élőket.

Az imáinkra gyakran nem akkor jön a válasz, amikor még térdelünk, hanem amikor talpon vagyunk, és az Urat és a körülöttünk élőket szolgáljuk. A szolgálat önzetlen cselekedetei és az életünk felajánlása finomítja a lelkünket, eltávolítja a hályogot lelki szemeink elől, és megnyitja a menny ablakait. Gyakran azzal találjuk meg a választ a saját imáinkra, hogy mi magunk egy másik ember imájára adott válasszá válunk.

Osszuk meg másokkal!

Van, hogy az Úr olyan dolgokat nyilatkoztat ki számunkra, amelyeket kizárólag nekünk szán. Nagyon sokszor azonban olyanokra bízta az igazságról szóló bizonyosságot, akik megosztják azt másokkal. Így volt ez minden egyes próféta esetében, egészen Ádám napjaitól kezdve. Az Úr

azonban még inkább elvárja egyháza tagjaitól, hogy „[nyissák ki a szájukat], az örvendezés hangján hirdetve [evangéliumát]”⁸.

Ez nem mindig könnyű. Egyesek inkább keresztülhúznának egy kézikocsit a prérin, minthogy a barátaikkal vagy a munkatársaikkal való beszélgetés közben a hitre vagy a vallásra tereljék a szót. Tartanak attól, hogy mit fognak gondolni róluk, illetve attól, hogy ez a kapcsolatuk kárára lehet. Ennek nem kell így lennie, mivel az üzenet, amelyet meg szeretnénk osztani, örömteli üzenet – a boldogság üzenete.

Évekkel ezelőtt a családommal olyan helyen éltünk és dolgoztunk, ahol szinte kizárólag olyan emberek éltek, akik nem a mi hitünket vallották. Amikor megkérdezték tőlünk, hogy milyen volt a hétvégénk, igyekeztünk kikerülni az olyan szokásos témákat, mint a sportesemények, mozi vagy az időjárás, és megpróbáltunk azokról a vallásos élményekről

beszámolni, amelyeket családként éltünk meg a hétvégén. Inkább arról beszéltünk például, hogy mit mondott egy fiatal a beszédében a *Fiatalság erősségéért* normáiról, vagy mennyire megérintettek bennünket annak a fiatal férfinak a szavai, aki misszióba ment, vagy hogyan segített nekünk családként felülkerekedni egy sajátos kihíváson az evangélium vagy az egyház. Igyekeztünk nem prédikálni és nem erőszakosnak mutatkozni. A feleségem, Harriet, volt mindig a legjobb abban, hogy találjon valami inspirálót, felemelőt vagy humoros dolgot, amit megoszthatunk. Ez gyakran mélyebb beszélgetésekhez is vezetett. Érdekes módon, amikor a barátainkkal arról beszélgettünk, hogyan kell megbirkózni az élet kihívásaival, gyakran ezt a magyarázatot hallottuk: „Könnyű nektek! Nektek ott van az egyházatok.”

A rengeteg közösségi médiaforrással, és a rendelkezésünkre álló mennyi hasznos vagy kevésbé hasznos szerkentyűvel, sokkal könnyebben és szélesebb körben tudjuk megosztani az evangélium jó hírét, mint eddig valaha. Sőt, szinte attól tartok, hogy néhányan a hallgatóságból már küldtek is SMS-t, mondván: „Már 10 perce beszél, és sehol egy repüléssel kapcsolatos történet!” Fiatal barátaim, vajon lehetséges-e, hogy az Úr arra vonatkozó buzdítása, hogy ki kell nyitnod a szádat,⁹ napjainkban magába foglalja azt is, hogy „használd a kezedet”, és blogban és SMS-en keresztül küldd el az evangéliumot a világnak? De kérlek, ne feledjétek, hogy mindennek a megfelelő helyen és a megfelelő időben kell történnie!

Kedves testvérek, a modern technika áldásaival úgy fejezhetjük ki hálánkat és örömünket Isten nagyszerű tervéért, amelyet gyermekeink szán, hogy azt nem csupán a

munkahelyünkön hallhatják, hanem az egész világon. Néha a bizonyág egyetlen mondata olyan eseményeket indíthat el, amelyek az egész örökkévalóságra hatással lehetnek egy másik ember életére.

Az evangélium prédikálásának leghatékonyabb módja a példamutatás. Ha a hitelveink szerint élünk, az emberek észre fogják venni. Ha Jézus Krisztus kép mását tükrözzük az

életünkkel,¹⁰ ha boldogok vagyunk és békében élünk a világgal, az emberek tudni akarják majd, hogy miért. Így hangzik a misszionáriusi munkáról szóló egyik legnagyobb prédikáció, amely egyszerű gondolatot Assisi Szent Ferencnek tulajdonítanak: „Mindig prédikáld az evangéliumot, és ha szükséges, használd szavakat is!”¹¹ Erre körös-körül találunk alkalmat. Ne szalasszuk el ezeket azért, mert túl

hosszú ideig várakozunk a Damaszkuszba vezető úton.

A mi Damaszkuszba vezető utunk

Tanúbizonyágomat teszem, hogy napjainkban az Úr szól az Ó prófétáihoz és apostolaihoz. Ő mindenkihez szól, aki őszinte szívvel és igaz szándékkal fordul Hozzá.¹²

Ne kételkedjete! Emlékezzetek: „[B]oldogok, a kik nem látnak és hisznek.”¹³ Isten szeret benneteket. Hallja az imáitokat. Szól a gyermekeihez, és vigaszt, békességet és megértést kínál azoknak, akik keresik Őt, és akik az Ő útjait járva tisztelik Őt. Szent tanúságomat teszem, hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza jó úton halad. Van egy élő prófétánk. Ezt az Egyházat az vezeti, akinek a nevét viseli, vagyis a Szabadító Jézus Krisztus.

Fivérek és nőtestvérek, kedves barátaim, ne várakozunk túl sokáig a *mi* Damaszkuszba vezető utunkon. Ehelyett bátran haladjunk tovább hittel, reménnyel és jószívűséggel, és abban az áldásban lesz részünk, hogy felfedezhetjük azt a világosságot, amelyre a tanítványság ösvényén járva mindannyian törekszünk. Ezért imádkozom, és áldásomat adom rátok, Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Cselekedetek 8:3.
2. Cselekedetek 9:3–4.
3. Márk 10:14.
4. Lásd Jeffrey R. Holland, “President Thomas S. Monson: Always ‘on the Lord’s Errand,’” *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
5. Jeffrey R. Holland, *Tambuli*, Oct.–Nov. 1986, 20.
6. Cselekedetek 9:6.
7. Lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Spencer W. Kimball* (2006), 89.
8. Tan és a szövetségek 28:16.
9. Lásd Tan és a szövetségek 60:2.
10. Lásd Alma 5:14.
11. In William Fay and Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear* (1999), 22.
12. Lásd Moróni 10:3–5.
13. János 20:29.

Brazília, São Paulo

